

Λόγος επί τη εορτή της Κυριακής της Ορθοδοξίας (Α' Κυριακή των Νηστειών) († Αρχ. Γεώργιος Καψάνης, Προηγούμενος Ι. Μ. Γρηγορίου Αγίου Όρους)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : 15 Μαρτίου, 2019

Αι ψυχές μας γεμίζουν ευγνωμοσύνη προς τον εν Τριάδι προσκυνούμενο Θεό μας, διότι **μας αξίωσε να παραλάβουμε και να διακρατούμε τον ατίμητο θησαυρό της Ορθοδόξου Πίστεως** «εν οστρακίνοις σκεύεσι» (Β' Κορ. δ' 7), στις ταπεινές και αμαρτωλές μας υπάρξεις.

Κοιτάζουμε τον εαυτό μας και λυπούμεθα, διότι με τις αμαρτίες μας φέρουμε κατάστικτο τον χιτώνα της ψυχής. **Αλλά κοιτάζουμε και τον θησαυρό τής Ορθοδόξου Πίστεως που μας ενεπιστεύθη ο Κύριος και χαιρόμεθα.**

Αυτός ο θησαυρός δεν είναι κάποιο ιδεολόγημα. Είναι αυτός ο Θεάνθρωπος Χριστός. Η κεφαλή και το Σώμα Του, η Αγία μας Ορθόδοξος Εκκλησία. Είναι ο αληθής Θεάνθρωπος των Προφητών, των Αποστόλων, των Πατέρων. Ο Θεάνθρωπος ο ακαινοτόμητος. Ο «αείων» και ο «ωσαύτως ων». Ο «χθες και σήμερα ο Αυτός και εις τους αιώνας» (Εβρ. ιγ 8).

«Οι Προφῆται ως είδον, οι Απόστολοι ως εδίδαξαν, η Εκκλησία ως παρέλαβεν, οι Διδάσκαλοι ως εδογμάτισαν, η Οικουμένη ως συμπεφρόνηκεν, η χάρις ως έλαμψεν· η αλήθεια ως αποδέδεικται, το ψεύδος ως απελήλαται, η σοφία ως επαρρησιάσατο, ο Χριστός ως εβράβευσεν· ούτω φρονούμεν, ούτω λαλούμεν, ούτω κηρύσσομεν, Χριστόν τον αληθινόν Θεόν ημών».

Αυτόν τον Θεάνθρωπο **δεν θέλουμε να προδώσουμε** αποδεχόμενοι τους ψευδοθεανθρώπους του δυτικού Χριστιανισμού, του αλαθήτου “Παπα”, του “αλαθήτου” Προτεστάντου, τον ψευδοθεάνθρωπον του δυτικού ανθρωποκεντρισμού.

Μένουμε, χάριτι Χριστού, πιστοί και αμετακίνητοι στην αγία μας Ορθόδοξο Πίστι, την «*άπαξ παραδοθείσα τοις αγίοις*» (Ιούδα 3) και μακαρίζουμε τους αγίους Ομολογητάς της Πίστεως, (Ορθοδόξους Βασιλείς, Πατριάρχας, Αρχιεπισκόπους, Επισκόπους, Πρεσβυτέρους, Διακόνους, Μοναχούς και λαϊκούς), οι οποίοι μας την παρέδωσαν υπομείναντες θανάτους, εξορίες, βασανιστήρια, προπηλακισμούς.

«Αύτη η πίστις των Αποστόλων, αύτη η πίστις των Πατέρων, αύτη η πιστις των Ορθοδόξων, αύτη η πίστις την Οικουμένην εστήριξεν. Επί τούτοις τους της ευσεβείας Κηρυκας, αδελφικώς τε και πατροποθήτως, εις δόξαν και τιμήν της ευσεβείας, υπέρ ης ηγωνίσαντο, ανευφημούμεν και λέγομεν, Γερμανού, Ταρασίου, Νικηφόρου, και Μεθοδίου, των ως αληθώς Αρχιερέων Θεού, και της Ορθοδοξίας προμάχων και Διδασκάλων (και πάντων των αγίων Ομολογητών), Αιωνία η μνήμη».

Αλλ' αυτή η φιλότατη Ορθοδοξία μας και σήμερα κινδυνεύει. Προσπαθούν κάποιοι να νοθεύσουν το δυνατό της κρασί, **να αμβλύνουν τα δόγματα, τις παραδόσεις της, το ήθος της, για να μπορή να συνυπάρχη με τα άλλα “δόγματα”.**

Το έργο αυτό έχει αναλάβει ο Οικουμενισμός. Και δεν εννοούμε φυσικά έναν Ορθόδοξο Οικουμενισμό, που μένοντας πιστός στην Ορθοδοξία θα μπορούσε να διαλέγεται με τους ετεροδόξους, για να τους βοηθήσει να αντιληφθούν ότι επάνοδος τους στην Ορθόδοξο Εκκλησία είναι επάνοδος στο πατρικό τους σπίτι, από το οποίο οι πρόγονοί τους εμακρύνθησαν.

Εννοούμε τον συγκρητιστικό Οικουμενισμό, τον διαχριστιανικό και διαθρησκευτικό.

Με πόνο χαράσσω τις γραμμές αυτές:

- Διά τους Οικουμενιστάς εκείνους που **συμπροσεύχονται** όχι μόνο με ετεροδόξους αλλά και ετεροθρήσκους και ανάβουν κεριά μαζί με τους Ιουδαίους, Μουσουλμάνους, Βουδιστάς, Ειδωλολάτρες, για την ειρήνη. Σε ποιόν Θεό άραγε προσφέρουν τα κεριά αυτά; Ξεχνούν όχι μόνο τους Ιερούς Κανόνας, αλλά και αυτές τις θείες Γραφές. «*Τις δε κοινωνία φωτί προς σκότος;*» (Β' Κορ. στ' 14).

- Διά τους Οικουμενιστάς που χωρίς ενδιασμό **συμπροσεύχονται** με Προτεστάντισσες ιέρειες.

- Διά τους Οικουμενιστάς που **συμμετέχουν στο Π.Σ.Ε.**, χωρίς όμως να τους επιτρέπεται να καταθέτουν ιδιαίτερα δήλωσι που να εκφράζει τις Ορθοδόξους θέσεις, με συνέπεια η φωνή τους να χάνεται μέσα στην παμπροτεσταντική χοάνη.

- Διά τους Οικουμενιστάς που κατήρτισαν **το κείμενο της Συμφωνίας Ορθοδόξων και Ρωμαιοκαθολικών του Βalamand**, με το οποίο οι Ορθόδοξοι για πρώτη φορά ανεγνώρισαν τον Ρωμαιοκαθολικισμό ως πλήρη Εκκλησία και ως αδελφή Εκκλησία, χωρίς οι Ρωμαιοκαθολικοί να παραιτηθούν από το Filioque, το “αλάθητο” και το πρωτείο εξουσίας του Πάπα εφ' όλης της Εκκλησίας, την ετεροδιδασκαλία περί κτιστής Χάριτος και τις λοιπές **κακοδοξίες** τους.

- Διά τους Οικουμενιστάς που με τις Κοινές Δηλώσεις (κατά τον διάλογο Ορθοδόξων και Αντιχαλκηδονίων) ανεγνώρισαν όχι μόνον τους νυν Αντιχαλκηδονίους ως Ορθοδόξους, αλλά και τους πατέρας αυτών Διόσκορο, Σεβήρο, Ιάκωβο Βαραδαίο και λοιπούς, τους αναθεματισθέντας υπό Οικουμενικών Συνόδων, ερχόμενοι έτσι σε φανερά αντίθεσι με τας θεοπνεύστους Οικουμενικάς μας Συνόδους, αλλά και τους μεγάλους Πατέρας, [Ιωάννη τον Δαμασκηνό](#), [Μ. Φώτιο](#), [Μάξιμο τον Ομολογητή](#), [Σωφρόνιο Ιεροσολύμων](#) και λοιπούς.

- Διά τους Οικουμενιστάς οι οποίοι κηρύττουν ότι Ανατολική και Δυτική Εκκλησία είναι αδελφαί Εκκλησίου και ότι η μεταξύ αυτών κοινωνία είναι αντίστοιχος προς την κοινωνία των τοπικών Ορθοδόξων Εκκλησιών, ως εάν η Δυτική προσήλθε στην Ορθοδοξία. Ή κηρύττουν ότι Ανατολή και Δύσις είναι οι δύο πνεύμονες με τους οποίους αναπνέει η Εκκλησία, ως εάν η Δυτική Εκκλησία ορθοδοξή και δεν πάσχη ανιάτως. Ή κηρύττουν ότι η Ορθόδοξος Ανατολή και η αιρετική Δύσις αποτελούν δύο διαφορετικές όψεις της ίδιας Ευαγγελικής Αληθείας και ότι δήθεν αυτή είναι η Φωτιανή Παράδοσις. Οποία διαστρέβλωσις της Ιστορίας! Ο ομολογητής Μέγας Φωτιος, ο ελέγξας σθεναρώς τους κακοδόξους Λατίνους, να θεωρήται ως τάχα εκφράζων την ίδια πίστι με εκείνους τους οποίους διά βίου εστηλίτευσε!

Δεν αντιλαμβάνονται οι τα τοιαύτα λέγοντες ότι υποτιμούν την νοημοσύνη των ακροατών και αναγνωστών τους; Ωστε λοιπόν Filioque και μη Filioque, παποκεντρική εκκλησιολογία και Ορθόδοξος εκκλησιολογία, κτιστή και άκτιστος Χάρις, εκφράζουν με διαφορετικό τρόπο την ίδια Αλήθεια και όχι δύο διαφορετικές διδασκαλίες, ήτοι μία Ορθόδοξο και μία αιρετική; Ιδού που καταντά το Οικουμενιστικό παραλήρημα!

Και αφού ο λόγος περί αγίου Φωτίου, θα πρέπει να επισημάνουμε, ότι **είναι τουλάχιστον άδικο και ιστορικώς αναπόδεικτο ότι και οι Ορθόδοξοι Πατέρες ευθύνονται διά το σχίσμα**. Ευθύνεται ο Μ. Φώτιος, ο Πατριάρχης Μιχαήλ Κηρουλάριος, ο άγιος Μάρκος Εφέσου, ο [άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς](#), οι οποίοι ως γνήσιοι ποιμένες της Εκκλησίας του Χριστού απέρριψαν τις αιρέσεις των Δυτικών και ηρνήθησαν να υποτάξουν την Ορθόδοξο Ανατολική Εκκλησία στον Πάπα;

Ποίος ευθύνεται; Οι Ορθόδοξοι, όταν αντιστέκονται στους αιρετικούς, ή αντιθέτως οι αιρετικοί, όταν με εωσφορικό πείσμα προσπαθούν να επιβάλλουν την αίρεσι σε όλη την Εκκλησία;

Και μήπως θέλουμε καλλιτέρα απόδειξι της ευθύνης και δολιότητος των Δυτικών από την επάρατο [Ουνία](#), η οποία προκάλεσε και προκαλεί τόσο πόνο και τόσους βιαίους προσηλυτισμούς μεταξύ των Ορθοδόξων;

- Δι' όλους τους Οικουμενιστάς που με πράξεις, άρθρα και λόγους **αμβλύνουν το**

Ορθόδοξο αισθητήριο του Ελληνορθοδόξου λαού, ώστε να του αφαιρούν κάθε δύναμη αντιστάσεως εναντίον όσων επιβουλεύονται την Ορθοδοξία του.

Τας σκέψεις αυτές μας προεκάλεσεν εκτός των άλλων και η ανάγνωση του κατωτέρω αποσπάσματος εκ του **Συνοδικού της Κυριακής της Ορθοδοξίας**.

«Άπαντα τα παρά την Εκκλησιαστικήν παράδοσιν, και την διδασκαλίαν, και υποτύπωσιν των αγίων και αιιδίμων Πατέρων καινοτομηθέντα, η μετά τούτο πραχθησόμενα, Ανάθεμα».

Αυστηροί όντως οι Πατέρες, αλλά και φιλόανθρωποι. Όσοι πραγματικά αγαπούν, πρέπει να λέγουν την αλήθεια, διότι αυτή μόνον σώζει, «γνώσεσθε την αλήθειαν, και η αλήθεια ελευθερώσει υμάς» (Ιωάν. η' 32).

Στο σημείο αυτό **θα ήθελα να ερωτήσω τους εκ των Ορθοδόξων Οικουμενιστάς: Μήπως θα έπρεπε να διερωτηθούν, εάν τα υπ αυτών πραττόμενα και λεγόμενα είναι καινοτομίες «παρά την εκκλησιαστικήν παράδοσιν και διδασκαλίαν»;**

Υπάρχει βέβαια ένας εύκολος τρόπος να κατασιγάσουν την συνείδησί τους όσοι οδηγούν την Εκκλησία στον συγκρητιστικό Οικουμενισμό. Να χαρακτηρίζουν τους εμμένοντα στην πατροπαράδοτο ευσέβεια συλλήβδην ως φανατικούς φονταμενταλιστάς. Με αυτήν την λογική θα εχαρακτηρίζοντο και οι Άγιοι Πατέρες οι συντάξαντες το ανωτέρω ανάθεμα, ως και τα λοιπά πολλά αναθέματα κατά των αιρετικών, επίσης ως φονταμενταλισταί, ακραίοι και φανατικοί.

Έχω την αίσθησι ότι η γλώσσα των Οικουμενιστών δεν είναι η γλώσσα των Αγίων Πατέρων και διδασκάλων μας. Δεν είναι γλώσσα ομολογίας της αμωμήτου Πίστεως, αλλά γλώσσα διπλωματίας, πολιτικής. Γλώσσα που κνήθει (γαργαλίζει) τις ακοές πολλών συγχρόνων ανθρώπων, οι οποίοι είναι ολιγόπιστοι ή άπιστοι και δι' αυτό η δογματική των ευαισθησία έχει χαθή. Κατά τον μέγα Παύλο: «Έσται γαρ καιρός ότε της υγαινούσης διδασκαλίας ουκ ανέξονται, αλλά κατά τας επιθυμίας τας ιδίας εαυτοίς επισωρεύσουσι διδασκάλους κνηθόμενοι την ακοήν, και από μεν της αληθείας την ακοήν αποστρέψουσιν, επί δε τους μύθους εκτραπήσονται» (Β' Τιμ. δ' 3, 4).

Οι κοσμικόφρονες άνθρωποι της εποχής μας αρέσκονται να ακούουν και να λέγουν ότι καλές είναι όλες οι θρησκείες και ότι όλες πρέπει να συνεργάζονται για την ειρήνη.

Η εκκλησιαστική διπλωματία θυσιάζει την Αλήθεια στον καιροσκοπισμό, στην ανθρωπαρέσκεια, στην επίτευξι γηϊνών στόχων. Η πανθησκειακή

συμπροσευχή της Ρουμανίας έγινε καθ' υπαγόρευσιν του αρχηγού του Ρουμανικού κράτους, για να καλοπιάνη τον εμπνευστή της Πάπα και τους Δυτικούς, προκειμένου να γίνη δεκτή η Ρουμανία στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Για τον ίδιο λόγο θα γίνη δεκτός ο Πάπας στην Ρουμανία, στην πρώτη Ορθόδοξο χώρα που θα δεχθή την επίσκεψί του. Τα οχυρά πέφτουν. Η

καταταλαιπωρημένη από την Ουνία και τους Παπικούς Ρουμανία λησμονεί την ιστορία της, τους μάρτυράς της, χάριν τόσον ευτελών σκοπών. Ο γηραιός Πατριάρχης σύρεται στο άρμα του Παπισμού. Οι Ορθόδοξες χώρες να χάσουν την ψυχή τους, για να γίνουν δεκτές στην Ευρωπαϊκή Ένωση;

Κάτι παρόμοιο γίνεται και στην χώρα μας, όπου πολλοί είναι πρόθυμοι να απεμπολήσουν τις παραδόσεις μας, να απορθοδοξοποιήσουν την Ελλάδα, για να γίνουν αρεστοί στους Ευρωπαίους ηγέτας ή δυνάστας. Πρόσφατο παράδειγμα η αντιεκκλησιαστική συμπεριφορά του Κρατικού Ραδιοφώνου. Σιγά σιγά περικόπτουν κάθε εκπομπή που θυμίζει Ορθοδοξία. Περιεκόπη κατ' αρχάς η πρωινή προσευχή. Κατόπιν οι εκκλησιαστικές εκπομπές του πρώτου προγράμματος της Κυριακής. Οι αναμεταδόσεις των μεγάλων Πανηγύρεων της Ορθοδοξίας, ως της Παναγίας της Τήνου. Πρόσφατα περιέκοψε και την αναμετάδοσι των Χαιρετισμών. Οι ιθύνοντες το Κρατικό Ραδιόφωνο αγνοούν φαίνεται ότι οι Χαιρετισμοί της Παναγίας, τα “Χαιρονύμφια” όπως τα λέγει ο λαός, είναι μία από τις ελληνορθόδοξες παραδόσεις μας, και ότι αυτοί που δεν ημπορούν να μεταβούν στις εκκλησίες για σοβαρούς λόγους άκουγαν από το Ραδιόφωνο τους Χαιρετισμούς, και μάλιστα στις περιοχές που δεν ακούονται οι εκκλησιαστικοί σταθμοί.

Ο οδοστρωτήρας του εξευρωπαϊσμού εξαφανίζει σιγά σιγά την εκκλησιαστική και εθνική μας ταυτότητα. Τα συμπτώματα είναι πολλά και δεν είναι του παρόντος να αναφερθούν διεξοδικώς εδώ.

Πολλοί μας κατηγορούν ότι, ενώ αγωνιζόμεθα κατά του Οικουμενισμού, δεν διακόπτουμε την κοινωνία με τους Οικουμενιστάς. Πράγματι, ενώ πιστεύουμε ότι ο συγκρητιστικός Οικουμενισμός είναι μία σοβαρά εκκλησιολογική παρέκκλισις, που τείνει να γίνη και αίρεσις, δηλαδή παγιωμένο αιρετικό φρόνημα, εμείς μένουμε στην Αγία μας Εκκλησία, διότι πιστεύουμε ότι μέσα από την Εκκλησία και όχι εκτός αυτής ημπορούμε να αγωνισθούμε, για να συνειδητοποιηθή η εκκλησιολογική αυτή παρέκκλισις ενίων. Ως αποδεικνύει η εκκλησιαστική ιστορία, αι αιρετικάί δοξασίαι δεν συνειδητοποιούνται αμέσως από το πλήρωμα της Εκκλησίας.

Κατά την ταπεινή μας κρίσι, ο εικοστός αιών υπήρξε ο αιών της αναπτύξεως του συγκρητιστικού Οικουμενισμού. **Θέλουμε να πιστεύουμε ότι πολλοί εκ των Ορθοδόξων ενθουσιωδώς υπεστήριζαν τον Οικουμενισμό, όχι εκ διαθέσεως**

να προδώσουν την Ορθοδοξία, αλλά καλή τη πίστει ή και εκ της ανάγκης να συμβιώνουν ειρηνικά με ετεροδόξους στην αλλοδαπή. Χάριν μιας προσδοκωμένης οικουμενικής προσεγγίσεως, Ορθόδοξοι ηγέται ήρχισαν δυστυχώς να υιοθετούν την εκκλησιολογία των κλάδων ή των αδελφών Εκκλησιών, χωρίς προηγουμένη δογματική συμφωνία.

Συνετέλεσαν βεβαίως στην υιοθέτησι μη ορθοδόξων εκκλησιολογικών θέσεων και άλλοι παράγοντες: Η διασπορά των Ορθοδόξων στις χώρες των Προτεσταντών και Ρωμαιοκαθολικών, η αποδυνάμωσις των παλαιφάτων Πατριαρχείων από τα παραδοσιακά τους Ορθόδοξα ποιμνία, η επίδρασις επί των κληρικών και θεολόγων της περιρρεούσης **ατμοσφαιράς του υλιστικού ανθρωποκεντρικού πνεύματος, που δεν ανέχεται απόλυτα μεγέθη αλλά σχετικοποιεί κάθε πίστι.**

Ελπίζουμε ότι ο εικοστός πρώτος αιών θα είναι ο αιών της συνειδητοποιήσεως εκ μέρους των Ορθοδόξων της **εκκλησιολογικής παρεκκλίσεως του συγκρητιστικού Οικουμενισμού** και της επανόδου όλων των Ορθοδόξων εις την προ του 20ου αιώνος γενικώς επικρατούσα εκκλησιολογία, κατά την οποία την Μίαν, Αγίαν, Καθολικήν και Αποστολικήν Εκκλησίαν αποτελεί μόνον η Ορθόδοξος Εκκλησία.

Ημείς δε οι ταπεινοί επόμενοι τοις αγίοις Πατράσι επί τη σημερινή ευσήμω ημέρα της Κυριακής της Ορθοδοξίας επαναλαμβάνουμε μετά της Αγίας Εκκλησίας:

«Τούτων τοις υπέρ ευσεβείας μέχρι θανάτου άθλοις τε και αγωνίσμασι, και διδασκαλίαις παιδαγωγείσθαι τε και κρατύνεσθαι Θεόν εκλιπαρούντες, και μιμητάς της ενθέου αυτών πολιτείας μέχρι τέλους αναδείκνυσθαι εκδυσωπούντες αξιωθείημεν των εξαιτουμένων, οικτιρμοίς, και χάριτι του μεγάλου και πρώτου Αρχιερέως Χριστού, του αληθινού Θεού ημών· πρεσβείαις της υπερενδόξου Δεσποίνης ημών Θεοτόκου, και Αειπαρθένου Μαρίας, των θεοειδών Αγγέλων, και πάντων των Αγίων. Αμήν» (Συνοδικόν Κυριακής της Ορθοδοξίας).

Ο Καθηγούμενος της Ιεράς Μονής του Οσίου Γρηγορίου

†Αρχιμ. Γεώργιος

Εν Αγίω Όρει τη Α' Κυριακῇ των Νηστειών 1999.